

WIADOMOŚCI BANKU POLSKIEGO

(Drukowane jako rękopis).

Rok IV.

WARSZAWA, DNIA 15 WRZEŚNIA 1927 R.

Nr. 17.

TREŚĆ:

Ruch służbowy	str. 155	Opatrywanie formularzy stemplem z nazwą siedziby Oddziału	str. 156
Przestrzeganie form grzecznościowych wobec klientów Banku	" 155	Podawanie w wykazie czynności ilości sztuk weksli, wykupionych w drodze rozrachunku	" 156
Częściowa zmiana taryfy pocztowej, telegraficznej i telefonicznej	" 155	Zmiana opłaty stempłowej od weksli, płatnych na Węgrzech	" 156
Odpowiedzialność Dyrektorów za opracowanie miesięcznych sprawozdań kredytowych	" 155	Uruchomienie telegrafu w urzędzie pocztowym Warszawa 20	" 157
Prawidłowe wysyłanie notyfikacji, dotyczących weksli zdyskontowanych przez Polską Kasę Rządową w Gdańsku	" 156	Powrót do waluty złotej państw południowej Ameryki	" 157
		Bilanse banków emisyjnych	" 160

Ruch służbowy.

Zmarli.

Jan Sankowski i Bolesław Kindler — emeryci.

Przestrzeganie form grzecznościowych wobec klientów Banku.

(Dział I Spisu Okólników).

Pracownicy Banku, mający bezpośrednią styczność z klientami przy załatwianiu poruczonych sobie czynności, zapominają niekiedy o swym charakterze służbowym, który wymaga ścisłego wykonywania przepisów, wydanych przez Dyрекcję przy jednoczesnem zachowaniu obowiązujących form grzecznościowych w stosunku do każdego interesanta, bez względu na jego stanowisko społeczne. Ponieważ z tego powodu wnoszone są zażalenia ustne, a nawet pisemne, przypomina się Oddziałom treść paragrafu 19 Przepisów Służbowych, w myśl którego każdy pracownik Banku winien wobec klientów zachowywać się uprzejmie, spokojnie i taktownie, w przeciwnym bowiem razie popełnia przekroczenie dyscyplinarne.

Częściowa zmiana taryfy pocztowej, telegraficznej i telefonicznej.

(Dział I Spisu Okólników).

W Dzienniku Ustaw Nr. 78 z 8 września 1927 r., poz. 684, zostało ogłoszone rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z 30 sierpnia 1927 r. o częściowej zmianie taryfy pocztowej, telegraficznej i telefonicznej, obowiązującej od dnia 10 września 1927 r.

Na powyższe rozporządzenie, które dotyczy przedewszystkiem Banku Polskiego, zwraca się uwagę Oddziałów, w celu prawidłowego obliczania i sprawdzania należytości pocztowych.

Odpowiedzialność Dyrektorów za opracowanie miesięcznych sprawozdań kredytowych.

(Dział IV Spisu Okólników).

Wśród nadsyłanych Wydziałowi Kredytowemu miesięcznych sprawozdań zauważono kilka opracowań, dokonanych przez urzędników z polecenia Dyrektorów Oddziałów — zgodnie z Instrukcją Służbową Cz. IV, § 8, str. 44. Niektóre ze sprawozdań takich nie odpowiadają jednak ani co do treści ani też co do stylu wymaganiom przepisów, co wskazywałoby, że odnośni urzędnicy nie posiadają jeszcze dostatecznego wykształcenia w tym kierunku. Intencją postanowienia Instrukcji jest wprowadzenie umożliwienie starszym urzędnikom stopniowego przygotowania się do właściwego ujmowania aktualnych spraw Oddziału oraz położenia gospodarczego w okręgu bankowym, jednak ze względu na

to, że opracowanie sprawozdania winno się odbywać pod nadzorem Dyrektora odpowiedzialnego za nie, nie mogą być przesyłane do Dyrekcji prace mniej udatne, kwalifikujące się dopiero jako materiał, który wymaga dokładnego przejrzenia, poprawienia i nadania mu właściwej formy. Sprawozdania takie winny być podpisywane przez odnośnych urzędników, jako autorów, oraz opatrywane skrótem podpisu Dyrektora na dowód, że treść została zbadana i uznana za odpowiednią.

Prawidłowe wysyłanie notyfikacji, dotyczących weksli zdyskontowanych przez Polską Kasę Rządową w Gdańsku.

(Dział IV Spisu Okólników).

Niektóre Zastępstwa Banku, a nawet Oddziały wysyłają notyfikacje o proteście weksli, zdyskontowanych przez Polską Kasę Rządową w Gdańsku, nie do podawcy, względnie do podawcy i wystawcy weksla, lecz do rzeczonoj Kasy, co sprzeczne jest z postanowieniem Instrukcji Służbowej, Cz. IV. Jakkolwiek bowiem Polska Kasa Rządowa w Gdańsku indosuje zdyskontowane przez siebie weksle w sposób analogiczny jak indosują Oddziały weksle, płatne w Gdańsku, t. j. przed podpisem podawcy wymienia w treści indosu swoją nazwę (Polska Kasa Rządowa w Gdańsku), a następnie żyruje weksel na dany Oddział, w którego siedzibie lub w siedzibie podległego mu Zastępstwa weksel jest płatny, to nie można uważać jej żyra ostatniego za żyro podawcy, a tem samem notyfikacje winny być wysyłane do tej instytucji, która zdyskontowała weksel w Polskiej Kasie Rządowej w Gdańsku. Przy zaprotestowanych wekslach, otrzymanych z Polskiej Kasy Rządowej w Gdańsku, należy więc mieć na uwadze tylko nazwisko właściwego podawcy tej Kasy, figurujące przed jej podpisem firmowym.

Opatrywanie formularzy stemplem z nazwą siedziby Oddziału.

(Dział I Spisu Okólników).

W kwietniu 1926 r. otrzymały Oddziały z Wydziału Administracyjnego jednakowego typu stemple z nazwami miejscowości, celem posługiwania się nimi przy oznaczaniu siedziby Oddziału na drukach i formularzach (list okólny Sekretarjatu Nr. 85 z 20 kwietnia 1926 r.). Mimo wyraźnego zarządzenia, ażeby nadsyłane z wymienionego Wydziału druki były niezwłocznie po odbiorze opatrywane takimi stemplami (Zarządzenie Centralnej Księgowości Nr. 55 z 24 lutego 1921 r.), wiele Oddziałów nie przestrzega tego przepisu, przysyłając do Centralnej Księgowości załączniki z wypisaną atramentem lub ołówkiem nazwą siedziby. Tego rodzaju niestosowanie się do wydanych postanowień wstrzymuje tempo pracy w Centrali wskutek nieczytelnego niejednokrotnie pisma.

-Zwraca się więc uwagę Oddziałów na te uchybienia, które po szeregu lat praktyki nie powinny się więcej powtarzać.

Podawanie w wykazie czynności ilości sztuk weksli, wykupionych w drodze rozrachunku.

(Dział I Spisu Okólników).

Listem okólnym Nr. 68 z 15 lipca 1927 r. polecono wyszczególniać w wykazie czynności ilość sztuk weksli pokrytych w drodze rozrachunku w kolumnie, która służyła dotąd do podawania sztuk weksli zainkasowanych za pośrednictwem Zastępstw, przy odpowiedniej zmianie jej nagłówka. Ponieważ niektóre Oddziały nie postępują w myśl podanych wskazówek i — zamiast poprawić tekst nagłówka istniejącej rubryki „Ilość wysłanych weksli i dokumentów inkasowych do Zastępstwa” dodają niepotrzebnie nową, zaznacza się, że tego rodzaju odchylenie nie znajduje żadnego uzasadnienia w treści wymienionego listu i jako błędne winno być zaniechane.

Zmiana opłaty stemplowej od weksli, płatnych na Węgrzech.

(Dział XII Spisu Okólników).

Zawiadamia się Oddziały, że rozporządzeniem węgierskiego ministra skarbu została częściowo zmieniona opłata stemplowa od weksli, mianowicie: stempel od weksli, wystawionych zagranicą i płatnych w kraju z terminem do 6 miesięcy oraz od weksli, wystawionych zagranicą i płatnych w kraju z terminem płatności do 12 miesięcy, wynosi obecnie 1‰ (zamiast 2‰), co należy odnotować w Okólniku Nr. 38 z 11 maja 1925 r.

Uruchomienie telegrafu w urzędzie pocztowym Warszawa 20.

(Dział I Spisu Okólników).

Od 25 sierpnia 1927 r. czynny jest w urzędzie pocztowym Warszawa 20 aparat telegraficzny systemu Hughesa, co umożliwia Centrali i Oddziałowi Głównemu rychlejsze nadawanie oraz otrzymywanie depesz. Ponieważ depesze nadsyłane z urzędów prowincjonalnych do Warszawy bez bliższego oznaczenia urzędu odbierane są w głównym urzędzie telegraficznym, należy przeto zawsze przy wypełnianiu blankietu telegraficznego podawać w adresie po wyrazie „Dokąd” pełną nazwę urzędu odbiorczego, t. j. Warszawa 20, ażeby w ten sposób urzędy telegraficzne nadawcze kierowały depesze takie wprost do urzędu pocztowo-telegraficznego, mieszczącego się w gmachu Banku Polskiego. Nadmieniam się przytem, że dopisanie liczby „20” nie zwiększa kosztów depeszy, gdyż — według przepisów pocztowych — nazwa siedziby urzędu, składająca się nawet z kilku wyrazów, liczona jest zawsze jako jedno słowo.

Powrót do waluty złotej państw południowej Ameryki.

Argentyna. Wymienialność na złoto argentyńskiego peso papierowego, który pierwotnie przedstawiał wartość 5 franków unji łacińskiej, a ustawą z r. 1899 zdewaluowany został do 44% wartości dawnego złotego peso, zawieszona została od czasu wojny. Bank emisyjny Argentyny t. zw. Caja de Conversion tak w czasie wojny, jak i w okresie powojennym, zajmował się energicznie skupem złota (ze względu na stan rezerw bank ten zajmuje obecnie piąte miejsce pośród światowych banków emisyjnych) tak, że pokrycie w złocie obiegu biletów stale wzrastało, dochodząc w ostatnich czasach do 78%, co wpłynęło dodatnio na kształtowanie się kursu waluty argentyńskiej.

W okresie powojennym sytuacja finansowa Argentyny, jako kraju wybitnie rolniczego, przechodziła silne wstrząśnienia w związku z fluktuacjami handlu zagranicznego. Rok bieżący 1927 jest dla Argentyny z wielu względów okresem b. pomyślnym. Doskonale urodzaje i pomyślne widoki eksportu (wywóz zboża w pierwszej połowie roku osiągnął rekordową cyfrę 9 milj. ton) przyczyniły się do naprawienia bilansu handlowego, który w r. ub. był deficytowy. Bilans płatniczy dzięki licznym pożyczkom, zaciągniętym w ciągu roku bieżącego w Londynie (640 tysięcy funtów szterlingów), New-Yorku (około 9 milj. funtów szterl.) i Hiszpanji (około 3 milj. funtów) przedstawia się również bardzo pomyślnie, co znalazło swój wyraz w stałym przypływie złota do Argentyny i silnej wyższości kursu peso, który w stosunku do funta i dolara od początku roku bieżącego znajduje się stale powyżej parytetu.

Sytuacja budżetowa Argentyny nie przedstawia obecnie także żadnych obaw. Budżet państwowy w r. 1926 zamknął się nadwyżką, a wykonanie budżetu w r. b. dokonywane jest w ramach, wytkniętych przez preliminarz.

Pomyślna sytuacja finansowa i gospodarcza kraju skłoniła wreszcie rząd do powrotu do złotej waluty. Na mocy dekretu rządowego, poczynając od dnia 26 sierpnia 1927 r. Caja de Conversion wznowiła wymianę biletów bankowych na złoto. Idąc za przykładem innych państw, Argentyna nie zdecydowała się jednak jeszcze na wprowadzenie złotych monet do obiegu, gdyż bilety bankowe wymienialne są tylko na złoto w sztabach, a więc na zasadzie „gold bullion standard”.

Powrót do złotej waluty ułatwić ma dalsza pożyczka zagraniczna, uzyskana w końcu sierpnia roku bieżącego w New-Yorku w sumie 40 milj. dolarów i przeznaczona głównie na konsolidację długu państwowych kolei żelaznych.

Brazylja. Nowa ustawa monetarna, uchwalona przez parlament brazylijski w dniu 18 grudnia 1926 r., ustala kurs stabilizacyjny dla milrejsa w stosunku do dolara na poziomie 12 centów za 1 milrejsa. We wcześniejszej ustawie monetarnej z roku 1923 przewidziany był bardziej korzystny kurs stabilizacyjny, a mianowicie 24 centów Stanów Zjednoczonych. Ponieważ w okresie od końca wojny do początku roku 1923 kurs milrejsa obniżył się z 26 do 11 centów, rząd zamierzał osiągnąć kurs stabilizacyjny drogą stopniowej wyższości kursu waluty brazylijskiej. Zgodnie z postanowieniami wyżej wymienionej ustawy rząd brazylijski przekazał wówczas swą funkcję wypuszczania prawnych środków płatniczych bankowi „Banco do Brasil”, czyniąc z niego jedyną instytucję emisyjną w kraju i zrzekając się na okres 10-ciu lat prawa emisji biletów skarbowych.

Ustawa z 1923 r. przewiduje dalej, że $\frac{1}{3}$ część obiegu biletów, wypuszczonych przez Banco do Brasil, winna mieć pokrycie w złocie, a $\frac{2}{3}$ części obiegu w solidnych wekslach. Bilety skarbowe niewymienialne na złoto winny być wycofane przez bank z obiegu, gdy rezerwy banku osiągną sumę 100 milj. milrejsów papierowych. Skarb ze swej strony przekazuje bankowi zapas złota t. zw. Urzędu Konwersyjnego. W konsekwencji tej ustawy zawarty został kontrakt między rządem a Banco do Brasil, na mocy którego bank ten zobowiązał się do wprowadzenia wymienialności biletów bankowych na złoto, o ile 1) kurs milrejsa na giełdzie w Londynie utrzyma się na poziomie 12 pensów w ciągu trzech lat kolejnych, 2) rezerwy banku wzrosną do 60% obiegu biletów bankowych i 3) rząd poweźmie w tej sprawie ostateczną decyzję po zbadaniu finansowej i gospodarczej sytuacji kraju.

W styczniu 1923 r. Banco do Brasil rozpoczął swą działalność jako jedyna instytucja emisyjna w kraju. Pomimo jednak energicznych wysiłków rządu i instytucji emisyjnej waluta brazylijska nie przestawała ulegać silnym fluktuacjom. W listopadzie 1923 r. milrejs spadł do 8,5 centów, t. j. do najniższego poziomu, jaki kiedykolwiek był notowany. W ciągu następnego roku kurs milrejsa wahał się między 9,14 cent. i 12,21 cent., a w ciągu roku 1925 między 9,96 i 15,15 centami. W połowie roku 1926 milrejs zwyżkował do 15,5 centów, poczem rozpoczął się gwałtowny spadek aż do 11,5 centów na początku roku bieżącego.

Wahania waluty brazylijskiej uzależnione były do pewnego stopnia od zmian obiegu pieniężnego. W okresie 1923 — 1924 obieg pieniężny powiększył się. Jakkolwiek Banco do Brasil wycofał część biletów skarbowych, to jego własna emisja wzrastała zbyt szybko. W ciągu roku 1925 i w połowie roku 1926 zwyżce milrejsa towarzyszyło skurczenie się obiegu, głównie dzięki energicznemu wycofywaniu biletów skarbowych.

Ujemny wpływ na kształtowanie się kursu waluty brazylijskiej wywierał także bilans płatniczy Brazylii, który w kilku ostatnich latach był stale deficytowy, chociaż bilans handlowy w okresie 1923 — 1926 wykazuje pewną aktywność. Poważny deficyt bilansu płatniczego, zwłaszcza w latach 1923 i 1924, niewątpliwie był główną przyczyną spadku milrejsa w tym okresie. Natomiast w ciągu r. 1925 i 1926 znaczny przyływ kapitału zagranicznego ze Stanów Zjednoczonych i Londynu w ogólnej sumie 127 milj. dolarów przyczynił się do zwyżki kursu waluty brazylijskiej.

Stabilizacja milrejsa utrudniona była także ze względu na deficyty budżetowe. Próby zrównoważenia budżetu państwowego uczynione były już w latach 1922 — 1923, a w r. 1924 przeprowadzoną została gruntowna reorganizacja aparatu skarbowego. Dzięki tym energicznym krokom rządu deficyty budżetowe z roku na rok znacznie się zmniejszały, a mianowicie z 448 milj. w r. 1922 do 89 milj. w r. 1924 i do 22 milj. w r. 1926. Preliminarz na rok 1927 przewiduje deficyt już tylko w wysokości 1 milj. milrejsów.

Do innych czynników, które wywarły niekorzystny wpływ na stabilizację waluty brazylijskiej zaliczyć należy jeszcze reakcję po okresie powojennej hausse'y w życiu gospodarczym w latach 1919 — 1920, rewolucję w San Paulo z r. 1924 i wzrost długu płynnego, który z 863 milj. na początku roku 1924 wzrósł do 1.202 milionów na początku roku 1925. Ponadto w drugiej połowie roku 1926 nadzieje, że nowy rząd ustali niższy kurs stabilizacyjny, niż jego poprzednicy, przyczyniły się także do obniżenia się kursu waluty do około 12 centów w końcu tego roku.

Wobec tych ciągłych fluktuacji milrejsa nowy rząd, utworzony w listopadzie r. ub., postanowił, że najpilniejszym jego zadaniem jest uzyskanie stabilizacji waluty brazylijskiej i przeprowadzenie reformy monetarnej. Zgodnie z temi postanowieniami komitet finansowy rządu opracował nową ustawę monetarną, która w grudniu tegoż roku została uchwalona przez parlament.

Na mocy nowej ustawy monetarnej stabilizacja milrejsa przeprowadzona zostanie na poziomie 12 centów St. Zjednoczonych za 1 milrejsa, t. j. jeden stabilizowany milrejs przedstawiać ma wartość 200 miligr. złota 900/1000 próby. Ustawa ta przewiduje dalej wprowadzenie nowej jednostki monetarnej t. zw. „cruizero”, który przedstawiać ma wartość 4 milrejsów. Termin rozpoczęcia wymienialności biletów bankowych na złoto i sposób, w jaki ona zostanie dokonana, ustalone będą specjalnym dekretem rządowym, ogłoszonym na sześć miesięcy naprzód.

Zgodnie z postanowieniami podanego do wiadomości publicznej planu reformy monetarnej rząd brazylijski przystąpił w pierwszej linji do utworzenia t. zw. Kasy Stabilizacyjnej (A Caixa de Estabilisacxo), która w dniu 5 kwietnia r. b. rozpoczęła swą działalność jako autonomiczna instytucja finansowa, znajdująca się bezpośrednio pod nadzorem ministra skarbu. Działalność Kasy Stabilizacyjnej

poprzedzona została faktyczną stabilizacją milrejsa, dokonaną przez „Banco do Brasil” w początkach grudnia r. ub. Od tego czasu aż do chwili obecnej kurs milrejsa poza drobnymi wahaniami utrzymany jest na niezmiennym poziomie. Podstawą dalszej stabilizacji jest dekret rządowy, upoważniający Banco do Brasil do interwencji, celem utrzymania stałości kursu milrejsa.

Zadaniem Kasy Stabilizacyjnej jest wymieniać złoto na bilety skarbowe, będące w obiegu jako pieniądz papierowy, po wybiciu na nich specjalnego stempla Kasy Stabilizacyjnej. Właściwa zatem reforma monetarna poprzedzona zostaje okresem dwuwalutowości, co wywołuje w opinii publicznej pewne zaniepokojenie z uwagi na to, że podobny eksperyment, przeprowadzony w r. 1906 i 1913 dla uzdrowienia waluty, nie wydał pomyślnych rezultatów.

Ekwador. Zgodnie z zaleceniami misji profesora Kemmera rząd Ekwadoru w dn. 19 marca r. b. uchwalił szereg ustaw, dotyczących reformy monetarnej i utworzenia nowego banku emisyjnego.

Reforma monetarna Ekwadoru polega na dewaluacji dawnej jednostki monetarnej, t. zw. sucre'a. Na mocy nowej ustawy monetarnej 1 sucre zawierać ma 0.300933 g czystego złota, a więc przedstawia wartość $\frac{1}{5}$ dolara St. Zjednoczonych, t. j. 20 centów wobec 48.66 centów według dawnego parytetu. Nowe monety złote bite będą ze stopu, zawierającego na 10 części stopu 9 części czystego złota. Monety złote opiewać będą na 25 sucre'ów, t. j. 1 condor'a i 50 sucre'ów, t. j. 2 condor'y.

Ustawa powyższa, która wejdzie w życie z chwilą, gdy nowy bank emisyjny Ekwadoru rozpocznie swą działalność, przewiduje dalej zniesienie wszelkich ograniczeń, dotyczących przywozu i wywozu złota.

Nowy bank emisyjny Ekwadoru, t. zw. „Banco Central del Equador” na mocy nowej ustawy monetarnej otrzymuje przywilej emisji biletów bankowych na okres 50 lat. Centrala banku znajduje się w Quito.

Kapitał zakładowy banku wynosi 10 milj. sucre'ów i może być podwyższony później do 20 milionów. Akcje banku podzielone są na dwie kategorie: A i B. Akcje kategorii A subskrybowane być muszą przez banki, zarówno krajowe jak i zagraniczne, działające na terytorjum Ekwadoru i posiadające charakter banków handlowych. Banki, posiadające akcje kategorii A, noszą nazwę banków związkowych (member banks). Akcje kategorii B pozostawione zostały wszelkim innym bankom, instytucjom i osobom prywatnym.

Banco Central del Equador upoważniony jest do zawierania wszelkich tranzakcji nie tylko z bankami związkowymi, ale i na rynku prywatnym. Pozatem bank ten odgrywać będzie rolę agenta skarbowego dla rządu i instytucji samorządowych. Kredyty, jakie mogą być udzielane rządowi, zostały ograniczone i ściśle określone ustawą.

Główną funkcją banku będzie emisja biletów bankowych, która przed reformą finansową dokonywana była przez szereg małych banków. Celem ujednolinitości emisji biletów bankowych, utworzono już w czerwcu 1926 r. Kasę Centralną (Caja Central), która przejęła na siebie zobowiązania dawnych banków emisyjnych z tytułu dokonanych emisji. Na rachunek tej Kasy zostały jednocześnie przepisane rezerwy kruszcowe, służące za pokrycie powyższych emisji, jakoteż zobowiązania rządowe i inne aktywa, które w sumie ogólnej stanowią 100%-owe pokrycie przejętych emisji. Kasa Centralna przekaże swoje aktywa i pasywa nowemu bankowi emisyjnemu z chwilą, gdy rozpocznie on swą działalność.

Obowiązkiem nowego banku emisyjnego Banco Central będzie wymieniać własne bilety bankowe na bilety wypuszczone przez dawne banki emisyjne, czy też przez Kasę Centralną. Aż do zupełnego wycofania dawnych biletów bankowych z obiegu będą one miały te same prawa wymienialności na złoto, co i bilety Banco Central.

Bilety Banco Central wymieniane są według uznania Banku na: a) złote monety Ekwadoru, b) złoto w sztabach, c) złote monety St. Zjedn. i d) dewizy na Londyn i New-York płatne w instytucjach bankowych o niewątpliwej zdolności płatniczej.

Obieg biletów bankowych (licząc w tem zobowiązania natychmiast płatne) winien być pokryty conajmniej w 50% następującymi wartościami:

- 1) zapasem złota w monetach i sztabach, znajdującym się w kraju lub zagranicą i
- 2) wierzytelnościami w pierwszorzędnych bankach Londynu i New-Yorku.

W razie spadku pokrycia poniżej ustawowego 50% minimum, bank płaćć będzie rządowi podatek progresywny, przyczem stopa dyskontowa banku nie powinna wynosić wówczas poniżej 7% rocznie.

BILANSE BANKÓW EMISYJNYCH.

(W milionach jednostek monetarnych).

BANKI	Polska Złoty	Różnica z bilans. z d. 31/V	St. Zjedn. \$	Różnica z bilans. z d. 27/V	Anglia £	Różnica z bilans. z d. 1/VI	Niemcy M.	Różnica z bilans. z d. 2/VI	Francja Fr. fr.	Różnica z bilans. z d. 27/V	Belgia Fr. belg.	Różnica z bilans. z d. 2/VI	Włochy Lirów	Różnica z bilans. z d. 30/IV	Holandja Guld.	Różnica z bilans. z d. 7/VI	Szwajcaria Fr. szw.	Różnica z bilans. z d. 31/V
Złoto	174	+ 16	2.998	- 14	150	- 1	1.853	+ 37	5.546	- 1	3.291	+ 93	1.170	+ 13	386	- 23	433	- 26
Waluty i dewizy	236	+ 6	—	—	—	—	157	+ 78	56	+ 3	2.286	+ 66	1.636	+ 203	132	+ 17	32	- 13
Dyskonto	408	+ 32	400	- 235	42	- 15	2.662	+ 241	1.966	- 227	2.395	- 3	5.160	- 336	139	- 10	352	+ 41
Obieg	794	+ 89	1.676	- 30	138	+ 2	3.935	+ 216	53.266	+ 1.465	9.866	- 454	17.834	+ 266	817	+ 9	784	- 30
Obce fundusze.	115	+ 3	2.341	+ 15	93	- 18	724	+ 24	10.697	+ 273	274	- 233	2.507	+ 320	26	- 4	141	+ 17
Stopa dyskont.	8%		3 1/2%	- 1/3%	4 1/2%	—	6%	+ 1%	5%		5%		7%		3 1/2%		3 1/2%	
Kred. na rzecz Państwa	25	—	—	—	11	—	—	—	24.650	- 1.950	205	+ 33	4.227	- 2	—	—	—	—
Pap. państwów.	—	—	472	+ 150	58	+ 7	—	—	5.777	+ 76	2.000	—	—	—	—	—	—	—
Data bilansu .	31/VIII		2/IX		1/IX		31/VIII		1/IX		1/IX		31/VII		5/IX		23/VIII	
BANKI																		
	Szwecja Kor. szw.	Różnica z bilans. z d. 28/V	Dania Kor. d.	Różnica z bilans. z d. 31/V	Norwegia Kor. nor.	Różnica z bilans. z d. 7/VI	Austria Szył.	Różnica z bilans. z d. 23/V	Węgry Pengő	Różnica z bilans. z d. 31/V	Czechosłowacja Kor. cz.	Różnica z bilans. z d. 31/V	Jugosławia Dyn.	Różnica z bilans. z d. 15/V	Finlandja M. fin.	Różnica z bilans. z d. 25/V	Litwa Latów	Różnica z bilans. z d. 1/VI
Złoto	221	- 1	182	- 11	147	—	84	+ 25	197	+ 28	1.056	+ 3	88	+ 1	322	- 3	24	-
Waluty i dewizy	142	+ 30	63	+ 19	6	- 5	363	- 16	90	- 2	1.895	+ 71	385	+ 35	1.095	+ 45	40	+ 7
Dyskonto	217	- 20	72	- 36	98	- 209	113	+ 44	287	+ 38	43	+ 3	1.217	+ 109	594	+ 3	73	+ 2
Obieg	457	—	343	- 24	331	+ 12	939	+ 141	472	+ 43	7.215	+ 453	5.628	+ 247	1.414	+ 24	29	+ 2
Obce fundusze.	119	+ 18	19	- 8	97	- 41	47	- 39	19	+ 2	791	- 445	953	+ 287	148	+ 57	45	- 5
Stopa dyskont.	4%		5%		4 1/2%		6 1/2%	+ 1/2%	6%		5%		6%		6 1/2%	- 1/2%	7%	
Kred. na rzecz Państwa	—	—	—	—	—	—	173	- 1	115	- 2	5.178	- 86	2.000	—	12	—	—	—
Pap. państwów.	72	+ 12	—	—	52	+ 11	—	—	—	—	—	—	966	—	112	—	—	—
Data bilansu .	27/VIII		31/VIII		30/VII		31/VIII		31/VIII		31/VIII		31/VIII		31/VIII		7/IX	